

Оксана Драчковська

ЗАЙЧИК- НЕСТРИБАЙЧИК

ТА ЙОГО
СМІЛИВА
МАМА

ілюстрації
Оксани Драчковської
(молодшої)

YOPHI BIBLI®

УДК 821.161.2+82-342

Д 72

Драчковська, Оксана

Зайчик-нестрибайчик та його смілива мама / Оксана Драчковська ; ілюстрації Оксани Драчковської-молодшої. – Чернівці : Книги – XXI, 2019. – 32 с.

ISBN 978-617-614-265-2

Нова книжка Оксани Драчковської «Зайчик-нестрибайчик та його смілива мама» — автобіографічна історія-казка для дітей про себе та свого синочка Назарка, який, на жаль, із самого народження є дитиною з інвалідністю і не може ходити. Мама Оксана щодня веде боротьбу за краще майбутнє для всіх особливих людей, для Назарка. Казка розповідає діткам, що не всі люди однакові, як не варто здаватися, коли важко, як триматися, коли сил не залишається, і як жити в цьому світі, який здебільшого призначений для звичайних людей. Казка дуже легка, цікава та кольорова і дарує усмішку та надію.

Книгу видано за фінансової підтримки Благодійного фонду «Кращим бути»

КРАЩИМ БУТИ

© Книги – XXI, 2019

© Оксана Драчковська, 2019, *текст*

© Оксана Драчковська-молодша, 2019, *ілюстрації*

Усі права застережено

ISBN 978-617-614-265-2

ОКСАНА ДРАЧКОВСЬКА

**ЗАЙЧИК-
НЕСТРИБАЙЧИК
ТА ЙОГО
СМІЛИВА
МАМА**

ІЛЮСТРАЦІЇ
ОКСАНИ ДРАЧКОВСЬКОЇ
(МОЛОДИЦІ)

A colorful illustration of a rabbit in a forest. The rabbit is wearing a white and blue checkered shirt and dark blue pants. It is holding a small blue rabbit in its hands. The background shows a forest with brown tree trunks and green foliage. The ground is yellow with various green and orange plants.

Зайчик народився теплого весняного дня на краю великої лісової галявини, разом із сімома своїми братиками та сестричками. Всі новонароджені зайченята були однаковими рожевими крихітними клубочками. І доки вони тихенько повзали або спали біля маминого животика, ніхто нічого не підозрював. Коли ж настав час малюкам потроху стрибати, з'ясувалося, що одне зайченя не може цього робити. Воно лежало посередині кубельця і дивилося на стривожену маму великими вологими очима.

Мама Зайчиха і тато Заєць дуже засмутилися і покликали лікаря Сову. Лікар швидко прилетів зі своїм великим саквоюжем у пазуристих лапах, оглянув Зайчика і сказав, що, на жаль, той ніколи не зможе стрибати. То був надзвичайно сумний день для родини Зайців. Мама плакала, тато журився, а всі братики та сестрички Зайчика розгублено принишкли.

Наступного дня тато дістав із комори свою скриньку з інструментами і почав щось майструвати. Ще сонце не зайшло, як він показав родині гарний блискучий візок на великих колесах. Тато посадив у нього Зайчика і почав катати по галявині. Зайчик сміявся від щастя, а його братики та сестрички весело стрибали навколо. Навіть мама нарешті припинила схлипувати й усміхнулася.

Минув час, Зайчик навчився сам керувати візком та брав участь у всіх рухливих іграх своїх братиків і сестричок. Він ріс кмітливим, спостережливим та винахідливим і мріяв якомога швидше пірости й піти до лісової школи.

І ось той день настав. Із самого ранку в лісі панував якийсь особливий настрій — було тихо й урочисто. В кожній лісовій домівці збирали до школи малят. Мама вбрала зайченятам новенькі костюми і сукні. Сяяли білосніжні напрасовані комірці, виблискували начищені черевички.

Зайчик-нестрибайчик аж підскакував від нетерпіння у своєму візочку. Він так давно мріяв про цей день, уявляв, яким буде клас, якими будуть учителі, скільки всього цікавого та захопливого розкажуть на уроках.

— Ну все, час виходити, — сказав тато Заєць, поглянувши на годинник.

Семеро малих школяриків-зайчиків наділи свої наплічники, а Зайчику-нестрибайчику мама повісила його на візок.

Рушили. Попереду йшов тато, штовхаючи перед собою візок, а за ним весело підстрибували решта малюків. Спершу вони йшли рівною, добре протоптанюю стежкою. Проте невдовзі стежка почала петляти і спускатися донизу. Тато Заєць ледве стримував візок, аби той не покотився в яр. Кілька разів на похилій доріжці візок ледь не перевернувся. Зайчик-нестрибайчик, досі бадьорий і балакучий, принишк і занурився у свої думки, ніби передчуваючи щось недобре. І ось, коли до школи залишалась якась сотня метрів, шлях родині Зайців перегородив струмок. То був не такий уже й великий струмок, зайченята легко його перейшли, перестрибуючи з камінця на камінець.

Усі, крім Зайчика-нестрибайчика. Навіть із татовою допомогою візок не міг здолати цієї перешкоди. Хвилину тато міркував, а тоді сказав зайченятam, які вичікувально дивилися на нього з протилежного берега струмка:

— Біжіть самі до школи, тут уже зовсім близько. А ми повертаємося додому... І покваптеся, бо спізнитесь.

Школа справді була вже близько, бо коли тато Заєць і Зайчик-нестрибайчик почали підійматися на пагорб, із якого щойно спускалися, вони почули, як пролунав шкільний дзвоник.

— Сподіваюся, діти встигли, — тихенько промовив тато.

А Зайчик-нестрибайчик нічого не сказав. Його маленьке сердечко стиснулося від болю й образи, і він заплакав.

Коли тато і малюк повернулися додому, їх на порозі чекала мама Зайчиха. Їм навіть не довелося пояснювати: материнське серце саме все відчуло і збагнуло.

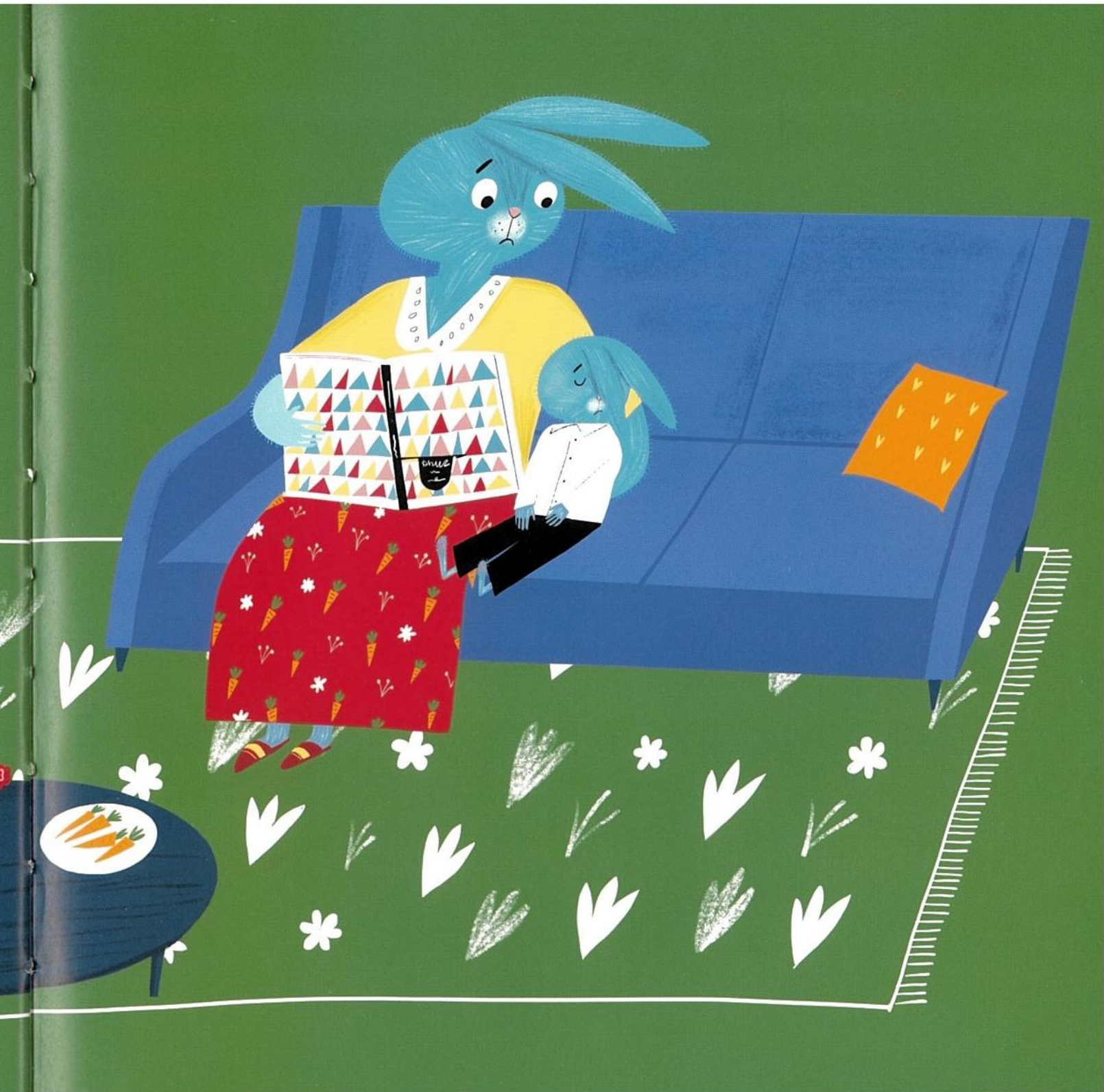
Весь день мама Зайчиха втішала і забавляла Зайчика-нестрибайчика. Над-

то коли зі школи повернулися веселі та галасливі зайченята.

А наступного дня вона вдягнула свою найкращу сукню і вирушила до Лісової Управи.

В Управі було гамірно та метушливо. Всюди снували звірі в ділових костюмах, із теками та папірцями. Ніхто не зважав на маму Зайчиху, спритно оминаючи її у вузьких коридорах.

Нарешті, на другому поверсі, вона знайшла кабінет із написом «Голова Управи» і постукала у двері.

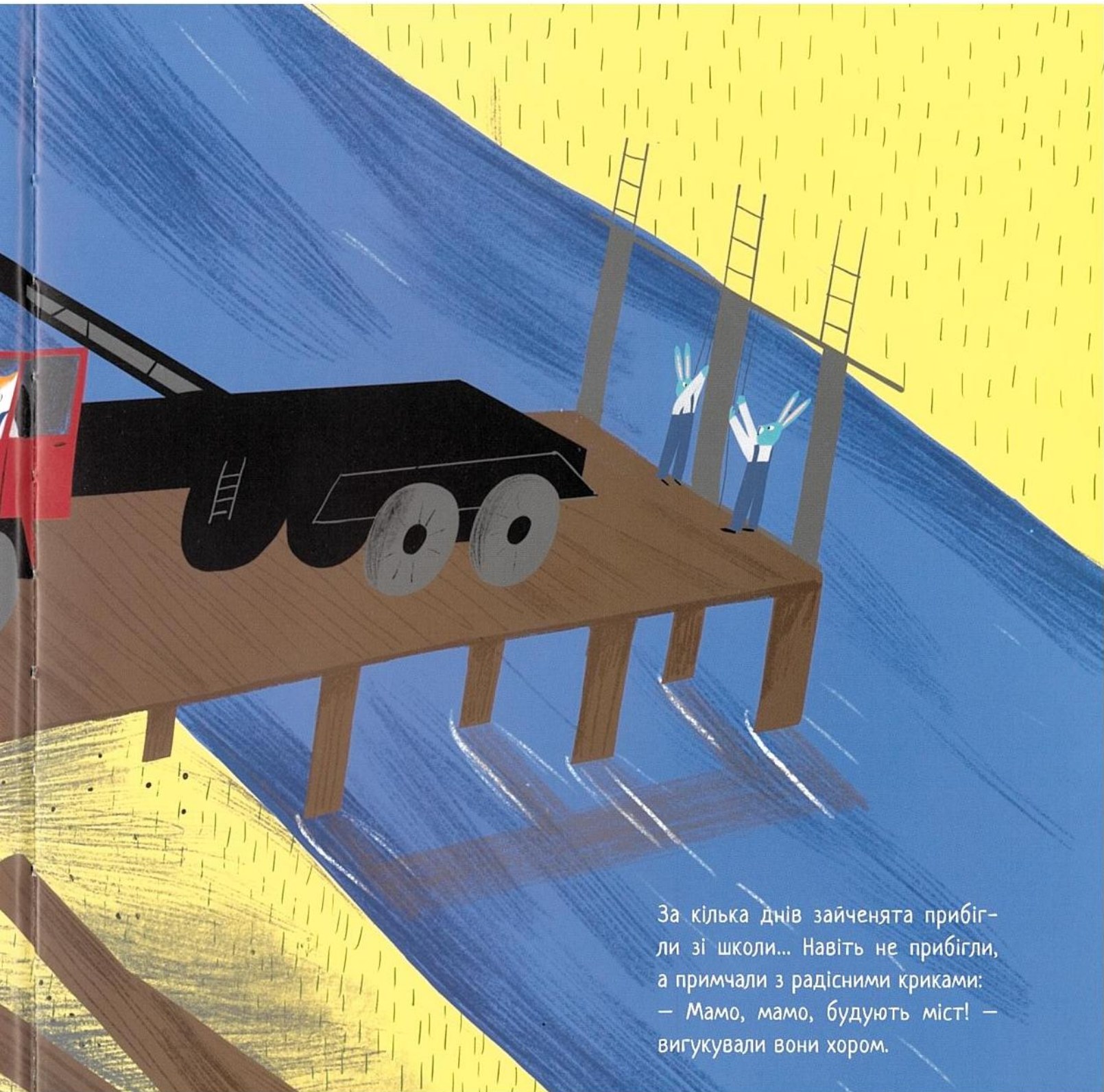
— Хто там? — запитав роздратований і грубий голос.

Замість відповіді мама Зайчиха відчинила двері та рішуче увійшла.

— Добрий день, — насамперед увічливо привіталася вона. — Нам потрібен міст через струмок біля школи. А ще нова дорога вздовж Великого яру.

Голова Управи, поважний пан Ведмідь, якось одразу збагнув, що ця пані не жартує і вислухати її потрібно уважно.

За кілька днів зайченята прибігли зі школи... Навіть не прибігли, а примчали з радісними криками: — Мамо, мамо, будують міст! — вигукували вони хором.

Невдовзі Зайчик-нестрибайчик почав відвідувати школу разом зі своїми братами і сестрами. Він був найкращим учнем, отримував найвищі оцінки з усіх предметів. Навіть на фізкультурі не пас задніх, бо навчився вправно рухатися на своєму візку і дуже добре грав у баскетбол. Одного дня учитель фізкультури пан Кабан влаштував на уроці естафету, і перемогла команда, в якій був Зайчик-нестрибайчик, бо його візок виявився прудкішим за лапки всіх інших звірят у класі. Відтоді всі діти хотіли бути в одній команді із Зайчиком-нестрибайчиком.

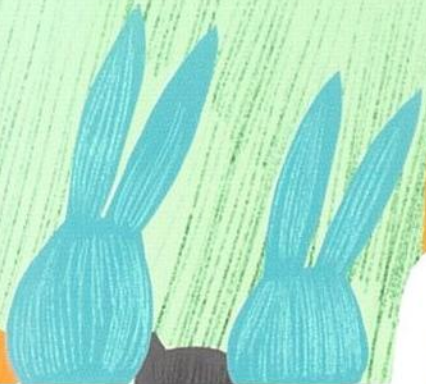

А коли вчителька мови та літератури пані Лань організувала театральний гурток, Зайчик-нестрибайчик першим туди записався, бо ледь не з народження таємно мріяв про сцену. Коли ж він під час вистав натхненно читав монологи, всі завмирили, і ніхто наче й не помічав, що юний актор сидить у візку.

Траплялося всяке в шкільному житті Зайчика-нестрибайчика. Як усі діти, він був трохи бешкетником і не цурався різних пригод.

Якось друг Борсук підбив його та ще декількох школярів на таємну вилазку в Глибокий ліс. Він казав, що знає дорогу до секретної галявини з чарівним озером, у якому вода тепла цілий рік і можна купатися. Хоча звірята добре розуміли, що візок не проїде крізь хащі, все ж вирушили в похід. Вони рухалися стежкою, доки це було можливо. Коли ж стежка закінчилася, то всі по черзі несли Зайчика-нестрибайчика на плечах, залишивши візок посеред лісу. На жаль, усе закінчилося тим, що друзі заблукали, і їх пів ночі розшукувала команда вовків-рятувальників. Окремо довелося ще й візок шукати. Відтоді Зайчик-нестрибайчик став розважливішим та слухнянішим.

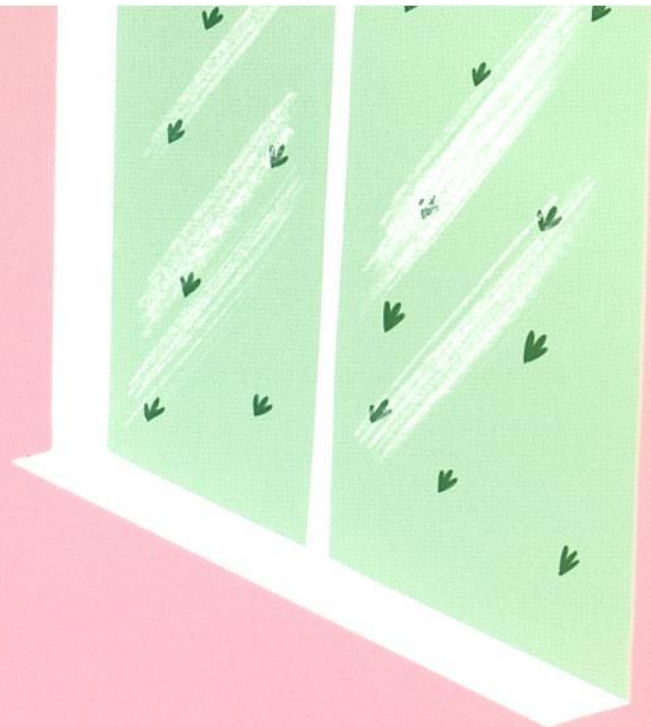
Але це зовсім не кінець казки. Бо мама Зайчиха, подбавши про свого сина, вирішила не зупинятися і допомагати іншим лісовим звірятам. Так у лісі з'явився перший ліфт — на дереві, де жила білочка з хворими лапками. А потім на головній лісовій вулиці встановили звуковий світлофор, і незрячий їжачок міг тепер безпечно переходити вулицю. І всі малі кротенята, яких досі навчала вдома їхня мама, почали ходити до школи й залюбки слухати уроки.

Трета година
Курсна работа

Згодом учителі лісової школи вивчили мову жестів, і кілька звірят, які дуже погано чули, також стали школярами.

Більше ніхто у лісі не почувався самотнім і забутим. А маму Зайчиху за кілька років обрали головою Лісової Управи. Вона перенесла свій кабінет на перший поверх і повісила на дверях табличку «Ласкаво просимо ВСІХ».

Літературно-художнє видання

Оксана ДРАЧКОВСЬКА
Зайчик-нестрибайчик та його смілива мама

Ілюстрації Оксани Драчківської-молодшої

Головна редакторка *Христя Венгринюк*
Літературна редакторка *Оля-Леся Положевич*
Коректорка *Марина Гетманець*
Макет *Вікторії Гапоненко*

Підписано до друку 07.08.2019. Формат 86x122 1/16.
Умов.-друк. арк. 3,30. Обл.-вид. арк. 3,97.
Наклад 1250 прим. Зам № 9-08-2201.

Чорні вівці

Адреса для листування:
а/с 274, м. Чернівці, 58032

Видавництво «Книги – XXI»

Адреса для листування:
а/с 274, м. Чернівці, 58032, Україна
тел.: +380 (372) 586021, моб. +380 (98) 7150181
booksxxi@gmail.com
books-xxi.com.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію
ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

Поліграфія: ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»

Оксана Драчковська – письменниця, журналістка,
громадська активістка. Закінчила факультет журналістики
ЛНУ ім. І. Франка, працювала в газетах і на телебаченні.

Авторка повісті «Нянька/Ненька» (2009),
роману «Зілля» (2015), п'єси «Різдво» (перша премія
Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова»).

Казка «Зайчик-нестрибайчик та його смілива мама»
також відзначена «Коронацією слова»
як найкраще інклюзивне оповідання.

ISBN 978-617-614-265-2

9 786176 142652